

ZUTPHENSE KINDERUITZENDINGEN 1945-1946

I

Niemand vertelde wat
er met ons ging gebeuren
toen we de bus in stapten.
Niemand zag hoe bang
en verbijsterd we waren
toen we vertrokken.

Niemand vroeg hoe
het was geweest
toen we terugkwamen.
Niemand begreep dat
we in die maanden
andere kinderen werden.

Onze moeders zwegen
over hoe vol hun harten
waren van zorgen
groter en zwaarder dan wij.

Wij zwegen over hoe
vol onze harten waren
van een wereld weidser
en blijer dan thuis.

We zijn een fotorolletje
dat vijfenzeventig jaar
ongezien in een la heeft gelegen.

Eindelijk, eindelijk werden we afgedrukt.
Zien we het daglicht.

II

Niet vergeten dat de kinderen in onze stad
zonder kleren waren, zonder schoenen,
zonder school, hun ouders te verwond,
gebroken, zonder steun en zonder tijd.
Dat de kinderen van Zutphen koud waren
en moe en bang en ziek en zonder eten.

Niet vergeten dat er elders mensen waren
die hun deuren open zetten en hun armen

uitstaken, eten en liefde gaven, waar
het veilig was en warm. Die het zaad van
heimwee en vreemde talen plantten in
kinderharten. Die hoop gaven voor morgen.

Niet vergeten dat ook wij armen hebben,
eten, liefde en deuren die open kunnen.